

Arrest

nr. 81 970 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 1 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LAMBERT, die *loco* advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 september 2002 is verzoeker toegekomen op het Belgisch grondgebied, in het bezit van een studentenvisum.

Op 3 november 2004 vraagt verzoeker om een verlenging van zijn studentenstatuut.

Op 7 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 november 2010. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 werd ingediend door :

C., Y. (R.R.: ...)

nationaliteit: China /Volksrep./

geboren te F. op 07.10.1982

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B. Betrokkene heeft echter bij zijn aanvraag tot verlenging van het studentenstatuut op 03.11.2004 een inschrijvingsattest van het ISC Saint-Louis d.d. 15.10.2004 voorgelegd dat niet authentiek bleek (stukken toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). Betrokkene heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden. Aangezien de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd, kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, werkwilgig is, Nederlands en Frans zou spreken, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene beweert dat er nog een aanvraag tot regularisatie hangende zou zijn, die zou zijn opgesteld door een zekere advocaat A. Teyssen. In het administratief dossier van betrokkene is er echter geen aanvraag tot regularisatie meer hangende noch werd er ooit een aanvraag tot regularisatie, ingediend door een zekere advocaat A. Teyssen, ingediend.”

De tweede bestreden beslissing:

“ Reden van de beslissing:

De betrokken verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van “goed bestuur”. Kennelijke beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing werd genomen omwille van het feit dat er geen rekening werd gehouden met een hele reeks van overtuigingsstukken die alle wél eenduidig aantonen dat verzoeker op ononderbroken wijze in België verblijft sinds 31 maart 2007, dat verzoeker een toonbeeld is van duurzame lokale verankering in België en dat verzoeker over een arbeidscontract beschikt.

In plaats van dit te willen onder ogen zien, dit te willen toegeven en erkennen en naargelang positief te willen oordelen, heeft verwerende partij er voor verkozen actief te gaan zoeken naar een negatief

element om aldus de aanvraag alsnog te kunnen weigeren, waardoor uiteindelijk verwerende partij een extreem zwak argument vond dat destijds door zichzelf zelfs niet belangrijk genoeg gevonden werd om te gebruiken als element om de verlenging van het verblijf als student te weigeren in het jaar 2004-2005. Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Inderdaad, het element dat heden in 2010 wordt gebruikt door verwerende partij als enige weigeringgrond blijkt voor haar niet belangrijk genoeg te zijn geweest in 2004 om de verlenging van het verblijf niet te laten doorgaan, om verzoeker er over in te lichten, om verzoeker er over te ondervragen, en om verzoeker er voor te veroordelen.

Het lijkt er haast op dat verwerende partij, vooraleer het dossier zelfs nog maar in te zien, had besloten deze aanvraag te weigeren en dat de enige uitdaging er voor haar uit bestond om een weigeringgrond te vinden en vooral om alle zo manifest aanwezige positieve elementen te blijven negeren.

Het is derhalve legitiem om zich te verbazen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met alle andere elementen en op basis van een compleet foute motivering.

Door de beslissing te nemen op 5 november 2010, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de beginselen van goed bestuur geschonden.

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is - quod certe non -, twijfelt verzoeker sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar informatieplicht te vervullen ten aanzien van verzoeker, door aan hem bijkomende vragen door te geven, als dit noodzakelijk werd geacht.

In casu is dit niet gebeurd.

Heden, - en dit is zeer postdatum -, valt er plots, en als bij ongeluk tegelijkertijd met de behandeling van de aanvraag tot regularisatie van verzoeker, uit de lucht dat een attest niet authentiek zou blijken geweest te zijn, terwijl verzoeker er nimmer destijds werd over ingelicht, terwijl er nimmer aan verzoeker destijds iets werd over gevraagd en terwijl het bestuur, door het verblijf te verlengen, zelf destijds zeer duidelijk heeft gehandeld alsof er geen vuiltje aan de lucht was met dat attest.

Goed bestuur had er uit bestaan om verzoeker hierover aan te spreken in 2004, alvorens te verlengen, en NIET in 2010. Het is een teken van extreem zwak bestuur om heden verzoeker iets te verwijten waar verwerende partij zelf destijds absoluut niet zwaar aan bleek te tillen.

Immers, anders had verwerende partij het verblijf van verzoeker in 2004 niet verlengd, integendeel, zij had verzoeker ingelicht en ondervraagd, en zo mogelijk zelfs gestraft.

Bijgevolg getuigt de genomen beslissing niet van kwaliteit.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn geschonden:

a. Principe van voorzorg: Verwerende partij heeft een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft zich slechts vastgepind op een argument waar zij zelf zelfs niet achterstond op het cruciale moment in 2004. Daarenboven is dit niet het enige stuk in het dossier, aangezien er weldegelijk ook tal van stukken zijn die alle en zeker alle samen overtuigend genoeg zijn om de regularisatie van het verblijf toe te staan.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen. Door zich vast te pinnen op slechts één detail, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn (er werd een wapen gevonden om te gebruiken) en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit veel complexer is. Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

b. Principe van motivatie: Verweerster heeft haar beslissing onvoldoende gemotiveerd omdat zij geen rekening hield met alle andere documenten uit het dossier, door verzoeker aangebracht.

c. Principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij achtte het opportuun om een argument uit de mottenbollen te halen welke zij destijds in 2004 zelf zelfs niet heeft aangevoerd. Zij heeft zich partijdig opgesteld, door bij de behandeling van een aanvraag waarvan iemand complete toekomst afhankelijk is enkel aan te draven met één gedateerd zwak argument, waardoor zij ook geen blijk heeft gegeven van intellectuele eerlijkheid.

d. Principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het geheel van het dossier vooraleer een beslissing te nemen. Het lijkt wel alsof verwerende partij zich vlug van dit verzoek heeft willen van af maken door zich vast te pinnen op één flinterdun argument, waarop haar oog viel, welke zij duidelijk in 2004 zelf niet belangrijk genoeg achtte.

e. Principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden.”

2.2 In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder het volgende:

“Verzoeker zegt dat er geen rekening werd gehouden met verschillende elementen in het dossier die aangeven dat hij sinds 31 maart 2007 ononderbroken op Belgisch grondgebied verblijft. Er werd actief gezocht naar elementen om de aanvraag te weigeren. Dat een element in 2004 gebruikt wordt om in 2010 een aanvraag te weigeren, is niet correct. Er werd geen rekening gehouden met alle elementen. De beslissing getuigt niet van behoorlijk bestuur. Het is vreemd dat net nu opduikt dat het attest van destijds niet authentiek zou zijn.

Verzoeker had daarover aangesproken moeten worden in 2004. Het principe van voorzorg is geschonden zodat verzoeker geen correcte behandeling heeft gehad. Er is geen zorgvuldig onderzoek gebeurd. Er werd geen rekening gehouden met andere elementen. Ook het principe van motivatie, fair-play, onpartijdigheid, professionaliteit en rechtszekerheid werd geschonden door dergelijke oude feiten boven te halen. De beslissing is lichtzinnig genomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 5 november 2010, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Verzoeker wenste geregulariseerd te worden op basis van de intussen vernietigde instructie van 19 juli 2009, echter er wordt in de beslissing gewezen op het feit dat hij bij zijn aanvraag tot verlenging van het studentenstatuut op 3 november 2004 een vals inschrijvingsattest van het ISC Saint-Louis d.d. 15 oktober 2004 had voorgelegd.

Geconcludeerd werd dat verzoeker de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden en dat de vernietigde instructies niet van toepassing zijn op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, noch op personen die de Belgische autoriteiten manifest proberen te misleiden of fraude hebben gepleegd. Daarom wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard. Er wordt ook opgemerkt dat verzoeker in het verleden geen aanvraag tot regularisatie heeft ingediend, in tegenstelling tot wat hij zelf beweert.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker in het verzoekschrift niet ontkent dat er destijds een vals attest werd gebruikt in een poging om zijn verblijf in ons land te kunnen verlengen als student. Verzoeker kan dit gegeven ook moeilijk ontkennen, al was het maar omdat in het administratieve dossier een brief zit, d.d. 19 september 2006, vanwege de heer P. V., directeur van ISC Saint Louis, die verklaart dat het door verzoeker destijds voorgelegde attest vals is en dat deze niet ingeschreven is in zijn onderwijsinstelling. Hij verklaart bovendien dat de European Master in Multimedia projects niet meer bestaat en dat de school op een ander adres zetel houdt.

Het feit dat valse stukken werden gebruikt ten einde een verblijfsrechterlijk voordeel te bekomen of te behouden, staat derhalve vast. Verzoeker doet ook niet de minste inspanning om dit element te ontkennen of te ontkrachten met tegenbewijzen.

Het enige wat verzoeker doet, is kritiek uiten op het feit dat dit gegeven uit 2004, hem nu wordt aangewreven. Het rechtszekerheidsprincipe werd geschonden omdat hij destijds niet zou aangesproken zijn op dit element, en dat er destijds geen actie zou genomen zijn door de Dienst vreemdelingenzaken.

Verwerende partij merkt echter op dat verzoekers BIVR verlengd werd tot 31 oktober 2005. In november 2005 stopte hij met studeren, waardoor zijn verblijf in ons land illegaal werd.

De brief waaruit blijkt dat het inschrijvingsattest vals was, dateert van 19 september 2006. Pas toen stond onomstotelijk vast dat verzoeker fraude had gepleegd. Sinds die datum heeft verzoeker nooit enige procedure doorlopen om verblijfsrechten te bekomen of te behouden in ons land. Verzoeker beweert dat hij in 2006 een aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf heeft gedaan, echter van deze aanvraag is geen enkel spoor terug te vinden. Verzoeker zelf legt ook geen bewijzen voor van een procedure in die zin.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft met andere woorden nooit de gelegenheid gehad om dit gegeven van fraude te kunnen opwerpen, omdat er ook nooit een procedure werd ingeleid sinds de vaststelling van het fraudegeval. Verzoeker kan dan ook moeilijk gewag maken van een schending van de rechtszekerheid, fairplay en de andere opgesomde beginselen.

In het licht van het principe "fraus omnia corrumpit", werd terecht de regularisatie geweigerd aan verzoeker.

Ook heeft verzoeker geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift.

Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht."

(R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

(R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT)

(R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet gegrond."

2.3 In de repliekmemoërie verwijst verzoeker naar de integrale inhoud van het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en voegt het volgende toe:

"1. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij volkomen te goeder trouw handelde en zich van geen kwaad opzet bewust was.

Er kan trouwens de opmerking worden gemaakt dat verweerder zelf op het moment van de studie van het attest dd. 15/10/2004 en bijgevolg op het moment van de beslissing tot al dan niet verlenging van het verblijf als student van verzoeker zelf niets in de gaten had en er bijgevolg van uitging dat het om een écht attest ging en dat het pas was na het hebben ontvangen van de brief van de schooldirecteur dd. 19/09/2006 dat verweerder er van uitging dat het om een vals attest ging.

Bijgevolg, hoe had verzoeker kunnen weten dat het om een vals attest ging als zelfs een geroutineerde professionele instantie als verweerder er geen vermoeden van had?

2. Verzoeker gaf destijds aan de Heer Y. D. uit Brussel een som van ongeveer 2.000,-€.

Dit leek voor hem de aanvaardbare equivalent van het inschrijvingsgeld, waardoor er volkomen geen argwaan bij hem gewekt werd.

Hij twijfelde er dan ook geen moment aan dat het om een écht attest ging.

3. In de brief van de schooldirecteur dd. 19/09/2006, waarnaar verweerder verwijst, wordt gesteld dat het gaat om een vals attest en verweerder gaat er dadelijk van uit dat verzoeker hieraan schuldig is of minstens weet van had.

De informatie uit deze brief vormt de reden tot weigering van de aanvraag.

Men dient zich hier dan ook terecht de vraag te stellen of het vermoeden van onschuld wel wordt gewaarborgd.

Het artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) omschrijft het vermoeden van onschuld als het recht op een billijk proces.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de mensenrechten stelt dat geen enkel gerecht een aangeklaagde schuldig mag verklaren alvorens zijn schuld voor een rechtbank is vastgesteld.

Toegepast op deze zaak, gaat verweerder er reeds van uit dat het een bewezen en vaststaand feit is dat verzoeker weet had van de valsheid van het attest.

Echter, verweerder baseert zich louter op één brief en geeneenkele vorm van proces werd gevoerd.

De informatie uit deze brief, in de hypothese dat het al werd doorgestuurd naar het openbaar ministerie, werd nog niet door deze bestudeerd zodat hij nog niet heeft kunnen nagaan of er al dan niet ernstige aanwijzingen van schuld zijn in hoofde van verzoeker.

Het parket heeft bijgevolg nog niet beslist of hij hiervoor de zaak op naam van verzoeker correctioneel zal verwijzen en aldus strafrechtelijke vervolgingen zal instellen bij de correctionele rechtbank tegen verzoeker, dan wel de zaak ten aanzien van verzoeker zonder gevolg klasseren.

Verder, in de hypothese dat het parket verzoeker wenst te vervolgen, heeft de correctionele rechtbank nog geen vonnis geveld over hem, met andere woorden, en is het bijgevolg nog totaal niet zeker of verzoeker wordt veroordeeld of niet.

En ondanks dit alles, beslist verweerder toch reeds om de betreffende aanvraag te weigeren op basis van de informatie uit één brief.

Verzoeker kreeg bijgevolg geen billijke behandeling van de aanvraag.

Verweerder verklaarde hem reeds schuldig aan een bepaalde inbreuk alvorens zijn schuld voor een rechtbank werd vastgesteld en maakt van deze schuld gebruik om de huidige aanvraag te weigeren.

Ik verwijs hierbij naar:

. een arrest van het Hof van Cassatie (Cass. 4 februari 1997, A.C. 1997, nr. 62; 22 juni 1999, A.C. 1999, nr. 386) waarin het gaat over de vaststellingen van verbalisten: het vermoeden van onschuld wordt gewaarborgd o.m. door de tegenspraak die de beklagde m.b.t. de vaststellingen van de verbalisanten vermag te voeren, waaronder het al of niet objectief karakter van deze vaststellingen, en door de onpartijdigheid waarmee de rechter de bewijswaarde van deze vaststellingen beoordeelt;

. een arrest van het Hof van Cassatie (Cass. 8 december 1998, A.C. 1998, nr. 509) waarin het gaat over de houding van de rechter: Het vermoeden van onschuld wordt miskend door de rechter die reeds voor de behandeling van de zaak zijn mening over de handelwijze van de beklagde heeft gevormd.

Bijgevolg werd door verweerder in diens weigeringbeslissing een inbreuk gepleegd op het beginsel van vermoeden van onschuld en kan deze motivering dan ook niet ernstig worden genomen.

4. Het ware goed tevens stil te staan bij de noties "gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid", in de hypothese dat verzoeker via een billijk proces zou schuldig zijn bevonden aan valsheid in geschrifte, QUOD CERTE NON.

Wanneer men er van uitgaat dat men onder openbare orde het geheel van beginselen begrijpt die essentieel zijn voor onze samenleving en die zijn vastgesteld in het algemeen belang, bestaan er evenwel geen reële criteria qua gedrag noch niet te overschrijden "drempels", die zouden zijn vastgelegd om te beoordelen of een bepaald gedrag al dan niet in strijd is met de openbare orde.

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap in een arrest van 28 oktober 1975 geoordeeld dat zij de interpretatie van het begrip openbare orde niet kon sturen door te eisen dat een gedrag een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving raakt (<http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:61975J0036:NL:HTML>).

Het is dus weldegelijk een feitelijke beoordeling, geval per geval, welke de Dienst Vreemdelingenzaken dient uit te voeren. Het is niet de bedoeling om een strikte toepassing te gaan doen van een "raster" of van enkele criteria.

Ter indicatieve titel is er in het artikel 27,2. van de Richtlijn 2004/38/CE van het Europees Parlement en de Raad dd. 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Lidstaten voor de burgers van de Europese Unie en hun familieleden gestipuleerd dat:

. de maatregelen van openbare orde of nationale veiligheid het principe van proportionaliteit moeten respecteren (Arrest dd. 18 mei 1982, Adoui en Cornuaille, 115/81 en 116/81, Rec. P. 1665; <http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:61981J0115:NL:HTML>);

· de beslissingen uitsluitend moeten berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene (Arrest dd. 26 februari 1975, *Bonsignore*, 67/74, Rec. P. 297; <http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:61974J0067:NL:HTML>);

· het bestaan van eerdere veroordelingen op zichzelf dergelijke maatregelen niet kan rechtvaardigen. Het gaat er dus om te beoordelen of, op het ogenblik van de aanvraag tot regularisatie, verzoeker, al dan niet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (Arrest dd. 27 oktober 1977, *Bouchereau*, 30/77, Rec. p. 1999; <http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:61977J0030:NL:HTML>).

In het licht van al het bovenstaande wenst verzoeker hierbij te benadrukken dat, zelfs al zou hij schuldig zijn bevonden aan het feit dat hij weet had dat er valsheid in geschrifte was gepleegd, QUOD CERTE NON:

· de daad, welke verweerder wil in de schoenen schuiven van verzoeker, is een daad uitgevoerd door een derde, en het is daarenboven een op zich alleenstaande gebeurtenis, waarmee de naam van verzoeker onterecht is verbonden, en welke in schrill contrast staat met het onbesproken levenspad van verzoeker;

· er nimmer onderzoek is gedaan naar aanleiding van de brief van de schooldirecteur dd. 19/09/2006. Verzoeker is nimmer ondervraagd, zelfs niet op de hoogte gesteld al zou er een probleem zijn met het attest zodat hij zich ook nooit heeft kunnen verdedigen;

· verzoeker nimmer met het gerecht in aanraking is gekomen;

· er op de dag van vandaag niet de minste indicatie bestaat dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen;

· verzoeker voldoet aan alle andere voorwaarden om zijn verblijf geregulariseerd te zien, wat door verwerende partij zelf wordt beaamd.

Een negatieve beslissing werd bijgevolg genomen omwille van het feit dat er volkomen geen rekening werd gehouden met een hele reeks van overtuigingsstukken die alle wél eenduidig aantonen dat verzoeker op ononderbroken wijze in België verblijft sinds 31 maart 2007 en dat verzoeker een toonbeeld is van duurzame lokale verankering in België.

In plaats van dit te willen onder ogen zien, dit te willen toegeven en erkennen en naargelang positief te willen oordelen, heeft verwerende partij er voor gekozen zich vast te pinnen op de informatie uit één brief uit 2006 zonder de analyse effectief te maken of verzoeker heden al dan niet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen, QUOD CERTE NON.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Daarenboven, het element dat heden in 2010 wordt gebruikt door verwerende partij als enige weigeringgrond blijkt voor haar dan toch niet belangrijk genoeg te zijn geweest om er in 2006 voor te zorgen dat, als verzoeker dan toch dergelijk groot gevaar vormde voor de openbare orde en nationale veiligheid, hij effectief voor eens en voor altijd van het grondgebied werd verwijderd.

Het lijkt er haast op dat verwerende partij, vooraleer de informatie uit de brief zelfs nog maar effectief te analyseren en het gedrag van verzoeker op heden nog maar grondig te bestuderen, al had besloten deze aanvraag te weigeren op basis van dit "gemakkelijk" motief, waardoor zij alle zo manifest aanwezige positieve elementen kon negeren.

Het is derhalve legitiem om zich te verbazen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met alle andere elementen, zonder het gedrag heden ten dage van verzoeker te beoordelen, alsmede op basis van een compleet foute motivering.

Door de beslissing te nemen op 5 november 2010, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de beginselen van goed bestuur geschonden.

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is - quod certe non -, twijfelt verzoeker sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan.

In casu is dit niet gebeurd.

Goed bestuur had er uit bestaan om de betrokkenheid van verzoeker bij de daad en de ernst van de daad te analyseren in 2006 en op dat moment te oordelen of hij diende verwijderd te worden van het grondgebied of niet, en zo ja, daar dan ook daadwerkelijk voor te zorgen dat dit effectief gebeurde. Aangezien destijds verwerende partij er niet daadwerkelijk heeft voor gezorgd om verzoeker effectief te verwijderen, is het heden nogal zwak om dit als enige motief, méér dan 4 jaren later, te gebruiken om diens regularisatie te weigeren.

Goed bestuur had er tevens uit bestaan om niet zomaar gretig op de informatie uit één brief op zich te springen als weigeringgrond, doch om vooreerst te gaan bestuderen:

- of verzoeker weet had van de daad, wat in casu niet het geval is, EN,
- of, zelfs had hij weet gehad van de daad, QUOD CERTE NON, dit gebeuren een toevallige op zich alleenstaande gebeurtenis is ofniet, wat in casu het geval is, EN,
- hoelang de feiten al geleden zijn, wat in casu al méér dan 4 jaren is sinds de informatie uit de brief, EN,
- of verzoeker met het gerecht in aanraking is gekomen, wat in casu niet het geval is, EN,
- zeer belangrijk, of er op de dag van vandaag een indicatie bestaat dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen, wat in casu zeker niet het geval is, EN,
- evenzeer zeer belangrijk, of verzoeker voldoet aan alle andere voorwaarden om zijn verblijf geregulariseerd te zien, wat in casu zeker het geval is.

Bijgevolg getuigt de genomen beslissing niet van kwaliteit.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn geschonden:

a. Principe van voorzorg: Verwerende partij heeft een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft zich slechts vastgepind op een argument dat voor het grijpen lag. Daarenboven is dit niet het enige stuk in het dossier, aangezien er weldegelijk ook tal van stukken zijn die alle en zeker alle samen overtuigend genoeg zijn om de regularisatie van het verblijf toe te staan.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen. Door zich vast te pinnen op slechts één detail, welke zij manifest niet verder heeft onderzocht, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn (er werd een wapen gevonden om te gebruiken) en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit veel complexer is. Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

b. Principe van motivatie: Verweerster heeft haar beslissing onvoldoende en fout gemotiveerd omdat zij geen rekening hield met alle andere documenten uit het dossier, door verzoeker aangebracht en omdat zij het heeft nagelaten te toetsen, met de informatie uit de brief van 2006 in het achterhoofd, of het gedrag van verzoeker heden een bedreiging vormt voor de openbare orde.

c. Principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij heeft zich partijdig opgesteld, door bij de behandeling van een aanvraag waarvan iemand complete toekomst afhankelijk is enkel aan te draven met één gedateerd argument, zonder het verder te bestuderen, waardoor zij ook geen blijk heeft gegeven van intellectuele eerlijkheid.

d. Principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het geheel van het dossier vooraleer een beslissing te nemen. Het lijkt wel alsof verwerende partij zich vlug van dit verzoek heeft willen van af maken door zich vast te pinnen op één argument, waarop haar oog viel, zonder de toetsing van het gedrag van verzoeker in 2010 te doen.

e. Principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden.

f. Principe van proportionaliteit: De in casu bestreden beslissing is genomen met gebrek aan zin voor proportie en heeft dermate verstreckende negatieve gevolgen voor verzoeker die zich zelfs destijds niet schuldig heeft gemaakt een het feit welke hem wordt aangewreven, én, wiens gedrag heden geenszins een bedreiging vormt voor de maatschappij en die voor het overige een schoolvoorbeeld is van integratie.”

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens

heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden. De juridische en feitelijke rechtsgrond van de tweede bestreden beslissing wordt niet betwist door verzoeker.

Verzoeker diende op 7 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht aldus te worden onderzocht in samenlezing met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin*

omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met een hele reeks overtuigingsstukken die allen eenduidig aantonen dat hij op ononderbroken wijze in België verbleef sinds 31 maart 2007 en dat hij een toonbeeld is van duurzame lokale verankering in België en dat hij over een arbeidscontract beschikt. Verzoeker meent aldus dat hij wel degelijk voldeed aan de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 waarvan hij in zijn aanvraag de toepassing heeft gevraagd. Verzoeker verwijt verweerder “actief” te hebben gezocht naar een element om de aanvraag te weigeren, *in casu* een niet authentiek stuk van 2004 dat *anno* 2010 wordt gebruikt om de aanvraag te weigeren. Verzoeker had over dit inschrijvingsattest moeten worden aangesproken in 2004.

Verzoekers betoog heeft tot doel aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria gesteld door de instructie en vraagt aldus een strikte toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande uiteenzetting is het betoog waarbij om de toepassing van de criteria wordt gevraagd, niet dienstig.

Verzoeker merkt op “*zich te verbazen*” dat verweerder een beslissing heeft genomen “*zonder rekening te houden met alle andere elementen*”.

Verzoeker laat na uiteen te zetten met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden door verweerder. In de mate verzoeker doelt op het feit dat hij in België verblijft, werkwilgig is, Nederlands en Frans zou spreken en een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, blijkt uit een eenvoudige lezing van de motieven in de beslissing dat verweerder deze elementen aangaande de integratie van verzoeker niet kan weerhouden. Verweerder heeft blijkens de bestreden beslissing waarin de elementen van integratie worden opgesomd bijgevolg wel degelijk rekening gehouden.

De Raad herhaalt dat hij slechts een wettigheidstoezicht kan uitoefenen op de bestreden beslissing, en dat verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nu in dit artikel geen criteria werden opgenomen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt geen recht op verblijf in, doch betreft een gunstmaatregel. Verzoeker betwist in het verzoekschrift niet dat het voorgelegde inschrijvingsattest niet authentiek blijkt te zijn. Verzoeker verwijt verweerder evenwel dit attest van 2004 *anno* 2010 tegen hem te gebruiken om hem geen regularisatie toe te kennen. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat verzoeker bij zijn aanvraag tot verlenging van het studentenstatuut op 3 november 2004 een vals inschrijvingsattest van het ISC Saint-Louis van 15 oktober 2004 heeft voorgelegd. Verweerder verwijst vervolgens naar een brief van 19 september 2006 vanwege de directeur van ISC Saint-Louis die verklaart dat het attest vals is en dat verzoeker niet ingeschreven was in zijn onderwijsinstelling. Bovendien verklaart de directeur dat de studie “*European Master in Multimedia Projects*” niet meer bestaat en dat de school op een ander adres zetel houdt. Waar verzoeker in de repliekmemoire wijst op zijn “*te goeder trouw*” en “*zich van geen kwaad opzet bewust was*”, doet hij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen van verweerder en weerlegt hij het motief in verband met het inschrijvingsattest van het ISC Saint-Louis dat niet authentiek blijkt te zijn, niet. Waar verzoeker verweerder verwijt hem niet eerder te hebben aangesproken over dit element repliceert verweerder in de nota met opmerkingen terecht dat verzoekers ‘bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister’ werd verlengd tot 31 oktober 2005. In november stopte verzoeker met studeren waardoor hij niet meer over een verblijfsmachtiging beschikte. De brief waaruit blijkt dat het inschrijvingsattest vals was, dateert van 19 september 2006 en sindsdien heeft verzoeker geen andere

verblijfsaanvraag meer ingediend dan deze van 7 december 2009. Verzoeker kan verweerder aldus bezwaarlijk verwijten hem niet eerder te hebben aangesproken over dit niet-authentieke stuk.

In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 6 van van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), merkt de Raad op dat artikel 6 enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op procedures die, zoals te dezen, een administratief karakter hebben.

Waar verzoeker "*ter indicatieve titel*" verwijst naar artikel 27.2 van de richtlijn van 2004/38/EG dient opgemerkt te worden dat de richtlijn het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden betreft. Er kan niet wordt ingezien op welke wijze verzoeker die van Chinese nationaliteit is en een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en geen aanvraag heeft ingediend als familielid van een burger van de Unie, zich dienstig kan beroepen op deze bepaling.

Nergens voorziet artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat verweerder dient na te gaan of de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen bij de beoordeling van een machtiging tot verblijf. De toekenning van een verblijfsmachtiging betreft een gunstmaatregel. Gelet op het feit dat verweerder vaststelde dat het inschrijvingsattest van het ISC Saint-Louis niet authentiek bleek te zijn, is het niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat hij heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden en heeft geoordeeld dat aan verzoeker aldus geen gunstige regeling kan worden toegestaan.

Verzoeker betwist in het middel niet dat verweerder te dezen als criterium bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf mocht nagaan of verzoeker voldeed aan de criteria 2.8A en 2.8B uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Hij voert slechts aan dat een stuk, in 2004 gebruikt door verzoeker, geen reden kan zijn om *anno* 2010 de criteria van de vernietigde instructie niet toe te passen. Verzoeker kan evenwel uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in de bestreden beslissing te besluiten. Aangezien verzoeker slechts de feitelijke beoordeling van de criteria 2.8A en 2.8B betwist, te dezen met betrekking tot de interpretatie van het niet-authentieke stuk, toont hij geen schending van een wettelijke bepaling of beginsel aan.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN